

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Václava Štencla v právní věci žalobců: **a) pprap. D. F., b) prap. P. H., c) prap. E. N.**, zastoupených JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, sídlem Václavské náměstí 819/43, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2025, č. j. VS-110578-15/ČJ-2022-80000P-51ODV, o kasační stížnosti žalobců a), b) a c) proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2025, č. j. 3 Ad 14/2025-22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobců **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Ředitel Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Praha Pankrác rozhodnutím ze dne 8. 4. 2022 zamítl žádost žalobců a), b) a c) o doplacení služebního příjmu.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 8. 2025 na základě odvolání žalobců rozhodnutí služebního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

[3] Žalobci se žalobou podanou prostřednictvím zástupce JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta, domáhali zrušení výroku II rozhodnutí o odvolání, kterým žalovaný přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 6 534 Kč na bankovní účet zástupce žalobců. V žalobě žalobci namítali, že žalovaný o náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl nesprávně, neboť jejich zástupci přiznal režijní paušál ve výši 300 Kč pouze jedenkrát za každý úkon, ačkoliv měl režijní paušál přiznat za každého zastoupeného. Žalovaný měl zmocněnci žalobců přiznat náhradu hotových výdajů v celkové výši 900 Kč za jeden úkon.

[4] Městský soud shledal dva důvody pro odmítnutí žaloby.

[5] S odkazem na § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), městský soud žalobu odmítl pro absenci projednatelného žalobního bodu. Rozporována byla částka „v celkové výši 900 Kč za jeden úkon“, koncipována je přitom pro všechny tři žalobce bez rozdílu a upřesnění a není zřejmé, jakého konkrétního nároku se žalobci a), b) a c) po žalovaném jednotlivě (oddělitelnými nároky) domáhají. Dle městského soudu podaná žaloba neuvádí ve vztahu k jednotlivým žalobcům žádnou skutkovou či právní okolnost, která by byla s to zpochybnit napadené rozhodnutí tak, aby ji soud mohl poměřit s tvrzenou žalobní námitkou, že žalovaný nesprávně určil výši náhrady nákladů řízení. Městský soud uzavřel, že žaloba neoznačila, čeho konkrétního se žalobci a), b) a c) po žalovaném jednotlivě domáhají. Výzva k doplnění žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s. zůstala bez odezvy.

[6] S odkazem na § 46 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. městský soud žalobu odmítl, neboť k žalobě nebyla doložena procesní plná moc, podle níž by byl advokát, který žalobu jménem žalobců podal, oprávněn zastupovat žalobce a), b) a c) v soudním řízení. Advokát žalobců byl plnými mocemi zmocněn, aby žalobce a), b) a c) jako účastníky řízení „zastupoval před Vazební věznicí Praha Pankrác ve věci nároku na doplacení služebního příjmu za službu přesčas v roce 2020 a ve všech věcech s tím souvisejících a navazujících“. Městský soud měl pochybnosti, zda je zástupce zmocněn rovněž k podání žaloby za žalobce a), b) a c) proti žalovanému Generálnímu řediteli Vězeňské služby ČR v řízení o sporovanou výši režijního paušálu. Účastník řízení má právo nechat se v řízení zastupovat, má však povinnost soudu prokázat svou vůli a své rozhodnutí nechat se zastupovat. Soud je oprávněn i povinen řádné procesní zastoupení ověřit, obzvlášť v případech pochybností. Předložení bezvadné plné moci soud požaduje z důvodu ochrany práv a oprávněných zájmů zmocnitelů. Právní profesionál by neměl před soudem činit obstrukce s doložením platné plné moci se všemi podstatnými náležitostmi. Advokát ani na opakovanou výzvu (výzva ze dne 3. 11. 2025, č. j. 3 Ad 14/2025-14, a usnesení ze dne 10. 11. 2025, č. j. 3 Ad 14/2025-18) plné moci prokazující jeho oprávnění zastupovat žalobce a), b) a c) v soudním řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného městskému soudu nepředložil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku městského soudu podali žalobci a), b) a c) (stěžovatelé) kasační stížnost.

[8] Podle kasační stížnosti na první výzvu městského soudu k doložení plné moci reagoval zástupce stěžovatelů vysvětlením, v němž uvedl, že v jiných věcech, v nichž vystupuje, městský soud plné moci obdobného obsahu akceptuje, a vyjádřil přesvědčení, že zastoupení bylo řádným způsobem doloženo. Na druhou výzvu městského soudu

pokračování

k prokázání zastoupení učiněnou ve formě usnesení stěžovatelé prostřednictvím zástupce nereagovali vzhledem k tomu, že nebyl přípustný opravný prostředek, Bylo zjevné, že městský soud názor nezmění. Názor městského soudu však je nezákonný.

[9] I v kasační stížnosti zástupce jménem stěžovatelů zopakoval, že obdobné plné moci používá po mnoho let v desítkách soudních sporů a dosud nebyly zpochybněny. Zdůraznil, že identické plné moci byly akceptovány také přímo městským soudem ve věci týchž stěžovatelů sp. zn. 10 Ad 21/2022 a následně Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 8 As 205/2024.

[10] V textu plné moci je slovní spojení „ve všech věcech s tím souvisejících a navazujících“, které rozšiřuje rozsah plné moci. Městský soud tuto formulaci ignoroval. Soudní řízení správní je navazujícím řízením na řízení ve věcech služebního poměru. Řízení o náhradě nákladů je esenciální součástí odvolacího řízení. Náhrada nákladů řízení patří klientovi, nikoli advokátovi. Jedná se o řízení navazující i související s původním řízením ve věcech služebního poměru projednávaném Vazební věznicí Praha – Pankrác.

[11] Kasační stížnost odkazuje na judikaturu, podle níž má správní orgán či soud při pochybnostech, zda plná moc skutečně prokazuje oprávnění zmocněnce jednat za účastníka, takové pochybnosti vyjádřit nejlépe již v usnesení či výzvě, kterou k předložení originálu plné moci vyzývá. Takové výtky ale výzva městského soudu ani usnesení neobsahuje. Požadavek vyšší formy ověření prostřednictvím úředně ověřeného podpisu plné moci má za účel předejít případným sporům ohledně zneužití plné moci, v této věci je však nepřipadné uvažovat o zneužití plné moci. Nadto se nejedná o úkon, jehož důsledek by mohl být fatální pro další průběh řízení, jako např. zpětvzetí žaloby či uznání dluhu. Požadavek na úředně ověřené podpisy zasahuje do majetkové sféry.

[12] K výzvě k upřesnění žalobních nároků jednotlivými stěžovateli kasační stížnost uvádí, že podaná žaloba je zcela jednoznačná a žádné upřesnění nebylo namístě. Žaloba netrpěla vadou, která by měla za následek její neprojednatelnost. Stěžovatelé by obdobnou výzvu k upřesnění mohli akceptovat v občanském soudním řízení, kde konkrétní vyčíslení výše nároku může mít vliv na projednání civilní žaloby o zaplacení dlužné částky. V režimu soudního řádu správního se přezkoumává zákonnost rozhodnutí. Petit správní žaloby ani výrok rozsudku nezní na konkrétní částku ve vztahu ke každému žalobci, ale na zrušení rozhodnutí.

[13] Stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[14] **Žalovaný** ve vyjádření uvedl, že o nákladech řízení rozhodl v souladu s ustálenou judikaturou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobami oprávněnými, a je tedy projednatelná.

[16] Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[17] Pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí, jímž byla žaloba odmítnuta, přichází v úvahu pouze stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby. Nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu či zastavení řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. může obecně spočívat v nesprávném posouzení právní otázky soudem, v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, zejména skutkových, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek, že došlo k odmítnutí návrhu a tím i odmítnutí soudní ochrany, ač pro takový postup nebyly splněny podmínky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015-128). Z povahy věci nelze namítat žádné jiné důvody (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. III. ÚS 93/06, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005-65). Nejvyšší správní soud se proto nyní nemůže zabývat otázkou, zda žalovaný o náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s právními předpisy a judikaturou.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda žaloba byla neprojednatelná pro absenci řádného žalobního bodu, resp. neurčitost žalobního návrhu ve vztahu k jednotlivým stěžovatelům.

[19] Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. *žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, a pokud se žalobci rozhodnutí neoznamuje, den, kdy se žalobce prokazatelně s rozhodnutím seznámil, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.*

[20] Podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.*

[21] Podle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s. *je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.*

[22] Krajskému soudu lze obecně přisvědčit v tom, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno zásadou dispoziční, rozsah a hloubku přezkumu napadeného rozhodnutí správního orgánu tedy určuje zásadně žalobce. Žalobce je povinen v žalobních bodech vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).

[23] Ve společné žalobě stěžovatelé a), b) a c) uvedli, že žalovaný nesprávně rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení tím, že jejich zástupci přiznal náhradu hotových výdajů (režijní paušál) podle § 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 300 Kč pouze jedenkrát za každý úkon, ačkoliv měl režijní paušál přiznat za každého zastoupeného, tedy třikrát; k mimořádné moderaci náhrady nákladů řízení může přistoupit pouze soud, služebním funkcionářům zákon obdobný postup neumožňuje. V žalobě stěžovatelé navrhli, aby městský soud vydal rozsudek, kterým výrok II rozhodnutí žalovaného zruší a věc vrátí žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

pokračování

[24] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s náhledem městského soudu, že žaloba neobsahuje žádný projednatelný žalobní bod. Z obsahu žaloby je zřejmé, že stěžovatelé spatřovali pochybení žalovaného, odrážející se v napadeném rozhodnutí, v nesprávné kalkulaci přiznané náhrady hotových výdajů, přičemž svoji námitku podpořili též právní argumentací. Z žaloby je zřejmé, že uvedenou námitku vznesli všichni stěžovatelé. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného ke sporné otázce je navíc zřejmé, že se jeho rozhodnutí v tomto bodě týká shodně všech stěžovatelů, nikoliv jen některého nebo některých z nich či snad v různé výši. Obsah žaloby tak dle Nejvyššího správního soudu požadavku na formulaci žalobního bodu odpovídá.

[25] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s posouzením městského soudu, že žaloba neoznačila, čeho konkrétního se stěžovatelé jednotlivě po žalovaném domáhají. Formulace žalobního návrhu odpovídá výrokovým možnostem soudu rozhodujícího o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví dle § 78 s. ř. s. Z žaloby je rovněž zřejmé, že zrušení výroku II rozhodnutí žalovaného se domáhali všichni stěžovatelé, resp. každý z nich. Skutečnost, že ve formulaci žalobního návrhu stěžovatelé požadovali zrušení rozhodnutí a *vrácení věci k novému projednání* žalovanému [jak je upraveno v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, v § 90 odst. 1 písm. b) v souvislosti s rozhodnutím odvolacího orgánu] a nikoli *vrácení věci k dalšímu řízení* (jak stanovuje § 78 odst. 4 s. ř. s.), lze pro účely formulace žalobního návrhu považovat za nepřesnost, která nemá na srozumitelnost petitu vliv.

[26] Stěžovatelům je třeba přisvědčit, že konkrétní kalkulace požadované náhrady nákladů odvolacího řízení (resp. náhrady hotových výdajů), kterou měl dle jejich přesvědčení žalovaný vyslovit v rozhodnutí, jímž zrušil prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil služebnímu orgánu I. stupně k novému projednání, se nemůže promítnout do výroku rozhodnutí soudu, a tudíž se nepromítá ani do formulace návrhu, čeho se stěžovatelé žalobou domáhají.

[27] Nejvyšší správní soud se z výše uvedených důvodů neztotožnil s důvodem odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[28] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení, zda plné moci předložené stěžovateli v řízení před městským soudem prokazují jejich zastoupení advokátem, který jejich jménem podal žalobu.

[29] Podle § 35 odst. 2 věty první s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, účastník může být zastoupen advokátem, popřípadě jinou osobou, která vykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů, týká-li se návrh oboru činnosti v nich uvedených.*

[30] Podle § 32 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, který se v řízení před správními soudy použije na základě § 64 s. ř. s., musí každý, kdo v řízení vystupuje jako zástupce účastníka, doložit své oprávnění při prvním úkonu, který ve věci učinil. Neučiní-li tak, soud jej k tomu vyzve. Neuposlechne-li tvrzený zástupce této výzvy, soud žalobu odmítne (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 405/2017-33, č. 3860/2019 Sb. NSS).

[31] Podle plných mocí předložených městskému soudu spolu s žalobou stěžovatelé advokáta JUDr. Josefa Kopřivu zmocnili k zastupování „*před Vázební věznicí Praha Pankrác ve věci nároku na doplacení služebního příjmu za službu přesčas konanou v roce 2020 a ve všech věcech s tím souvisejících a navazujících*“.

[32] V nálezu ze dne 30. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS 433/01, Ústavní soud připomněl, že „*plná moc je jednostranný právní úkon zastoupeného, jenž je adresován třetím osobám, kterým se dává na vědomí, že zástupce je oprávněn zastoupeného zastupovat a v jakém rozsahu.*“ Nejvyšší soud pak ve vztahu k výkladu plných mocí v rozsudku ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. 33 Odo 129/2005, mj. uvedl, že „*určitost písemného projevu vůle je objektivní kategorií a takový projev vůle by neměl vzbuzovat důvodně pochybnost o jeho obsahu ani u třetích osob.*“

[33] Je v zájmu zastoupených, aby plné moci jasně vyjadřovaly jejich skutečnou vůli nechat se v určitém rozsahu zastoupit. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že v případě nejasností ohledně vymezení rozsahu zmocnění je třeba upřednostnit vůli zastoupeného, je však potřeba, aby skutečná vůle z nějakých skutečností vyplývala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 7 Afs 56/2004-114). Z podstaty věci ovšem vůli zastoupeného nemůže relevantně objasnit zástupce.

[34] Pochybnosti městského soudu o tom, zda se plné moci předložené spolu s žalobou vztahují i na řízení ve správním soudnictví ve věci náhrady nákladů správního řízení (resp. náhrady hotových výdajů zástupce) nebyly neopodstatněné.

[35] Řízení před správními soudy není pokračováním správního řízení a řízení před správními soudy nelze považovat za *věc související a navazující*. Zástupcem stěžovatelů zdůrazňovaný dovětek „*ve všech věcech s tím souvisejících a navazujících*“ má význam, pokud jde o věcné vymezení. Dovětek jednoznačně nevyjadřuje, že rozsah zmocnění zahrnuje rovněž řízení před správními soudy vedené podle soudního řádu správního.

[36] Byť rozhodnutím žalovaného byla náhrada nákladů řízení přiznána stěžovatelům (a nejde tak o právo či vlastní věc zástupce stěžovatelů), nelze přehlédnout, že žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání stěžovatelů „vyhověl“, když prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil služebnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Uvedená okolnost mohla v kombinaci s nejasnou formulací obsaženou v plných mocech pochybnosti městského soudu umocnit.

[37] Městský soud tak nepochybil, když advokáta JUDr. Josefa Kopřivu, který jménem stěžovatelů podal žalobu, vyzval k předložení plných mocí, z nichž by jednoznačně vyplývalo jeho oprávnění za stěžovatele podat žalobu ve věci náhrady nákladů správního řízení (resp. hotových výdajů zástupce) a v řízení před správním soudem stěžovatele zastupovat. Městský soud přiléhavě zdůraznil, že smyslem je ochrana práv účastníků soudního řízení, jejichž jménem bylo soudní řízení zahájeno. Argumentace stěžovatelů a jejich zástupce, že nešlo o věc, která by měla fatální dopad na průběh řízení (jako např. zpětvzetí žaloby), na tom nic nemění. Nadto je třeba poukázat, že podáním žaloby stejně jako jejím zpětvzetím se disponuje řízením před soudem, jde tedy o úkony svým významem obdobné.

[38] Nelze úspěšně argumentovat ani skutečností, že městský soud již plné moci s identickým obsahem dříve akceptoval. Pokud byl zástupce v domněnku, že plné moci s výše uvedenou formulací rozsahu zmocnění jsou dostačující, toto jeho očekávání bylo prolomeno hned opakovanou výzvou městského soudu k doložení plných mocí (výzva ze dne 3. 11. 2025, č. j. 3 Ad 14/2025-14, a usnesení ze dne 10. 11. 2025, č. j. 3 Ad 14/2025-18).

[39] Usnesení městského soudu č. j. 3 Ad 14/2025-18, jímž byl zástupce stěžovatelů vyzván k předložení průkazu zastoupení pro soudní řízení vedené podle soudního řádu

pokračování

správního přitom srozumitelně vysvětluje pochybnosti městského soudu o tom, že zmocnění pro sepsání a podání žaloby a zastupování v řízení o žalobě bylo stěžovateli skutečně uděleno.

[40] Judikatura Nejvyššího správního soudu potvrzuje, že soud je oprávněn v případě pochybností vyžadovat prokázání rozsahu zmocnění, a to i v určité formě ověření (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 405/2017-33, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2018, č. j. 1 As 127/2017-38, a ze dne 23. 5. 2025, č. j. 5 As 76/2025-26). Tato judikatura je ostatně citována i v kasační stížnosti.

[41] Jako excesivní neshledal Nejvyšší správní soud v posuzované věci ani požadavek městského soudu na předložení plných mocí s úředně ověřenými podpisy zastoupených, a to s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti, zejména na skutečnost, že zástupce stěžovatelů nedoložil průkaz zastoupení na první výzvu městského soudu k doložení plných mocí s vlastnoručními podpisy zastoupených, ve formě úředně ověřeného opisu nebo datovou zprávou opatřenou ověřovací doložkou konverze. Navíc, zástupce stěžovatelů nevyhověl ani požadavku na předložení takových plných mocí, z nichž bude jednoznačně patrný vztah k věci projednávané městským soudem. Přiměřenost požadavku na originál plných mocí či úřední ověření podpisů zmocnitelů tak ani není pro posouzení zákonnosti napadeného usnesení relevantní.

[42] Věc sp. zn. 5 As 76/2025-26, v níž Nejvyšší správní soud odmítnutí žaloby pro nedoložení průkazu zastoupení zástupcem neaproboval, byla ve srovnání s případem nyní projednávaným skutkově odlišná. Ve věci sp. zn. 5 As 76/2025 Nejvyšší správní soud nepřisoudil městským soudem shledané neshodě podpisů na plné moci a dalších listinách ve spise rozhodný význam. Zdůraznil rovněž, že účastník řízení (a jeho zástupce) na výzvy soudu k předložení plné moci reagovali. V nyní projednávaném případě však zástupce v kasační stížnosti výslovně uvedl, že na usnesení městského soudu č. j. 3 Ad 14/2025-18 záměrně nereagoval.

[43] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že advokát, jehož povinností bylo hájit zájmy klientů (§ 16 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii), neměl činit obstrukce, neústupně trvat na svém subjektivním přesvědčení o bezvadnosti plných mocí a měl k výzvě soudu řádný průkaz zastoupení předložit.

[44] Nebyl-li doložen průkaz zmocnění jednoznačně prokazující, že zmocnění pro podání žaloby k městskému soudu proti výroku o náhradě nákladů vysloveném rozhodnutím žalovaného bylo uděleno, městský soud správně odmítl žaloby stěžovatelů dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako žaloby podané osobou zjevně neoprávněnou. Spojení s odkazem na § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v této části odůvodnění usnesení městského soudu považuje Nejvyšší správní soud za technickou (písařskou) chybu v písemném vyhotovení usnesení.

[45] Ačkoli Nejvyšší správní soud nepřisvědčil důvodu odmítnutí dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (pro absenci projednatelného žalobního bodu), důvod odmítnutí dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (podání osobou zjevně neoprávněnou v důsledku nedoložení zastoupení) aproboval, a výrok napadeného usnesení městského soudu o odmítnutí žalob stěžovatelů tak obstojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[46] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost žalobců důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[47] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé ve věci neměli úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu